

EL BATRE DE LES ALES

Com cada 8 de maig, faig balanç de la meua vida. Miro enrere i veig que la meua família, la meua vida familiar, ja no és el que era. I jo també he canviat amb el temps.

Els meus fills ja no comparteixen la banyera, al menys, no sempre. Marc ja es dutxa sol i les bessones ja són capaces de rentar-se soles el cabell. I així és com es va tancar la porta del món de fantasia que havien creat en la banyera, i de les hores que allí es capbussaven i jugaven junts, per al final, emergir amb els dits arrugats per que jo els emboliqués en tovalloles i els despatxés als seus llits calents. Les nostres abraçades matinals ara també són rares. Marc dorm una mica més i a les nenes els agrada vestir-se i baixar a esmorzar les primeres. Posen la seva música, paren la taula per l'esmorzar i gaudeixen de la seva recent independència.

Per tant, el meu paper també està canviant; se'm sol·licita menys com a companya de jocs i cada vegada més com un simple testimoni de l'impressionant procés de creixement i despertar interior dels meus fills. Saludo el desenllaç, no sense una punta de tristesa. S'han acabat els meus dies de bressolar entre les meves mans un petit cap sabonós, de balancejar un fill fins que es dormi, de portar un nen cansat a l'esquena, de llegir la Caputxeta, de netejar culets i parlar amb ossets de peluix. I ja els trobo a faltar. Trobo a faltar que els nens no em necessitin tant i la certesa de saber on estaria jo i què estaria fent en tot moment.

Just quan ja he trobat la forma de ser la mare d'un nen de guarderia, em trobo en el seu lloc, un nen de primària. Acabo d'aprendre com estimar i viure amb un nen de nou anys, quan aquest s'esvaeix i en el seu lloc apareix un adolescent. Mai s'estan quiets el temps suficient per a que m'ompli d'ells, en cap fase. Vull cridar: "Pareu! Fem això així durant un temps, restem aquí." Però el moviment es inexorable, cap a dalt i cap en fora, lluny, cap el futur. Recordo com em vaig sentir anant a l'hospital a donar a llum el meu primer fill, com desitjava, fins i tot entre les contraccions de l'inici del part, que poguéssim seguir tal com estàvem una mica més. Havia sigut una bona embarassada, havia après a cuidar d'un nadó dins de l'úter, però no estava segura en absolut d'estar preparada per a tenir-lo entre els meus braços. Poc sabia llavors que l'anhel d'apressar l'instant mai es marxaria en realitat, o que el meu desig d'agafar-me a tot allò que érem en determinat moment estaria sempre en conflicte amb els instints naturals dels meus fills: créixer, viure, deixar-se portar pels seus destins. A vegades, sembla com si ocorreguéssim canvis perceptibles d'una nit a l'altra. El nen que troba la meua mirada a la taula de

l'esmorzar no és el mateix la galta del qual vaig petonejar la nit anterior. I malgrat que em meravella amb la nova encarnació, m'afligeixo pel nen d'ahir, que ja és memòria. Estimar-los és sempre deixar-los marxar poc a poc i dia rere dia.

Algú va dir que la família és el niu en el que l'ànima neix, es nodreix i es llança a la vida. Amb aquestes senzilles paraules, vaig veure aviat els ciments de l'ideal al qual jo aspirava en la meua pròpia vida com a mare. Si pogués crear un niu així, un port segur per a tots, un refugi ple de llum en el que aconseguíssim festejar les petites i autèntiques alegries de la vida, això ja seria, ho vaig saber, un èxit.

Vivim una època en que les experiències personals pateixen l'amenaça de tornar-se intercanviables, amb un dia fonent-se amb el següent mentre mengem en el restaurant d'alguna cadena, comprem a la botiga d'alguna cadena, anem i tornem de la feina, abandonem les nostres ànimes a la televisió, la tecnologia i les diversions prefabricades. Jo vull alguna cosa més per a mi i per la meua família: un ventall més ric d'experiències sensorials, una forma més reflexiva de viure, una apreciació més conscient del moment present i un respecte més profund per la vida interior. Em vaig adonar de que, si prestava més atenció a la qualitat dels dies que passàvem junts, era capaç de viure aquells dies amb més fe i alegria i menys pesar pel que podria haver sigut i no va ser. Si prestava més atenció a les coses que em succeïen amb l'objecte de prendre les brides de la meua pròpia vida en lloc d'estar sempre corrents cap a endavant, podia resultar-me més fàcil enfrontar els canvis inevitables i els desafiaments que sens dubte se'm presentarien. I si poguéssim trobar el nostre propi ritme com a família i seguir-lo, aconseguiríem descobrir precisament el que és essencial i significatiu en les nostres vides.

Cada primavera observo com els petits ocellets marrons del nostre pati del darrere volen d'un costat a l'altre amb mànecs de fenc, fulles i trossos de corda mentre preparen, incansables, el niu pels seus pollets. Després, al sentir-los indiscretament, sento lo exigents que són aquests nous bebès, sempre famolencs i piulant per a demanar més, més i més. Però les mares ocell estan beneïdes per la saviesa animal; saben que res d'això durarà molt i que poden satisfer als seus pollets. L'instin les guia a través de les exigències de la maternitat. D'aquesta mateixa manera l'instin ens guia a les mares humanes, quan ens aturem el temps suficient per a prestar atenció. La maternitat ens ofereix l'oportunitat de recrear un món nou a diari i de posar al descobert unes reserves de força i saviesa que no sabíem que posseïem. I després arriba el calorós estiu, i el niu del nostre pati del darrere es buida. ¡Tan aviat!, penso jo. ¡Al seu degut temps!, pensa la mare ocell.

En el meu propi niu, sento a diari el batre de les ales. Faig els comptes en el meu cap dels anys que manquen per a que els meus fills deixin la casa i em meravello de què lluny hem arribat ja des d'aquells primers dies i setmanes junts, quan semblava que la infància duraria per sempre. Cada nit, abans d'anar-me al llit, faig la ronda i em detinc a contemplar aquests rostres dorments, preguntant-me on estaran les seves ànimes mentre els seus cossos descansen i on els portaran els futurs vols. Però per ara, estem aquí junts, a salvo en aquest niu que hem format, i units per les alegries, les tristeses i la nostra fe recíproca. Si els meus fills aprenen la compassió aquí, aportaran compassió al món. Si aquí aprenen com confiar, confiaran en el mon que espera més enllà d'aquests murs. Llavors, quan arribi l'hora, sé que també podré confiar en ells i deixar-los anar. A l'estimar-los, jo creixo. Al créixer ells, aprenen a correspondre amb amor.

I com cada 8 de març, els ocells enlairaran el seu vol...

TURANDOT